

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemanj velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanj velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 175.

V Ljubljani, v petek 1. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Kaj je učitelj katoliškim otrokom?

(Iz slavnostnega govora P. M. Bauchinger-ja C. SS. R. pri blagoslovljenju temeljnega kamna za učiteljsko semenišče „katoliškega šolskega društva“ v Brniku [Währing] pri Dunaju dne 27. julija 1890.)

Kakor nas uči krščanska vera, je vsak stan od Boga izvoljen, od Boga določen. Vsaka zvezda na nebu, vsaka bilka ob potu ima od Boga namenjeno nalogo, koliko več torej človek, razumna korona stvarjenja, koliko več vsak stan, ki je k nekemu gotovemu namenu vrejena skupina ljudi. Tudi učiteljski stan je od Boga izvoljen, od njega ima vzvišeni namen; in čem bolj se vzoru približuje, tem popolnejši je; čem natančneje spolnuje svojo nalogo, tem izvrstneje deluje. Kaj je torej učitelj katoliških otrok?

1. Pred vsem je apostelj Jezusa Kristusa.

Jezus Kristus je Vzveličar in Odrešitelj ne samo odraslih, ampak tudi otrok, in skoraj bi smel misliti, še bolj otrok, kot odraslih, zakaj otrokom je skazoval svojo posebno nežno ljubezen. Ali mar ni pisano v najsvetejši vseh knjig, v evangeliju, kako je božji Vzveličar po končanem dnevnem delu vabil otroke k sebi, je ljubkoval, kakor bi jim bil mati, kako jim je roki pokladal in je blagoslavljal? Ali kako je postavil otroka v sredo ter zaklical odraslim: „Če ne bodete, kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo“? Ali mar nismo čitali, kako je otročiče priporočal naši skrbi z naslednjimi besedami: „Ne zaničujte nobenega teh malih. Kdor vsprejme enega teh malih v mojem imenu, vsprejme mene. Kdor pa pohujša enega teh malih, bilo bi mu boljše, če bi se mu obesil mlinski kamen krog vratu in bi se potopil v globočino morja“? Jezus Kristus ni prelil krvi samo za odrasle, ampak tudi za otroke. Tudi otroci so njegova last, tudi nje je za drago ceno odkupil. In če pravi apostelj narodov o vsakem kri-

stijanu: „Naj živimo ali umremo, Gospodovi smo“, velja tudi o otročičih. Tudi oni so Kristusova last. Gospod je je odkupil na sv. križu, za-se pridobil pri sv. krstu. V očeh katoliškega kristijana ni sv. krst le prazna, brezpomembna in brezmiselna ceremonija. Z njim se ne vsprejme človek samo v katoliško cerkev; on postane kristijan, t. j. lastnina Jezusa Kristusa.

K tem svojim otrokom pošilja Jezus Kristus učitelje kot svoje apostelje. Nekdaj je razposlal apostelje z vzvišenim ukazom: „Učite vse narode!“ Tekom časa se je delo pouka razdelilo. Gospod pošilja dušne pastirje k spreobrnjenim ovčicam svojim, misijonarje k nevernikom in učitelje v šolo k otrokom. Če so otroci Jezusova last, katere mu nihče ne more kratiti, je vsak učitelj katoliškega otroka apostelj Jezusov. Odtod vzvišenost njegovega stanu. Naj ima svojo službo od krajnega, okrajnega ali deželnega šolskega sveta — prav lepo; še od višje stopnje jo ima, ima jo od Jezusa Kristusa samega. Bog ga je v šolo poslal, da božje otroke podučuje in vzgaja. Otroku more ukazovati v imenu šolske postave; more mu pa tudi ukazovati v imenu trikrat svetega Boga, zakaj učitelj je od Boga poslan. Tudi o njem velja, kar velja o duhovniku: „Kdor vas posluša, mene posluša“. Od tod spoštovanje, katero uživa vrl učitelj; od tod spoštljivost, neka sveta spoštljivost, katero skazuje dober otrok svojemu učitelju. Tudi marsikateri izmed nas se s hvaležnim srcem spominja svojega učitelja. Jaz vsaj molim vsak dan za svojega starega učitelja.

2. Namestnik starišev.

Kakor je učitelj apostelj Jezusa Kristusa, tako je tudi namestnik starišev. Prvo skrb za vzgojo otrokovo imata oče in mati. Od nekdanj se je trdilo: drevesu prištevati je sad. Drevo so stariši, sad otrok. Od starišev bode večni Sodnik najprej terjat račun o vzgoji njih otrok. Skrbeti jim je za hrano in pokrivalo telesno; pravico in dolžnost pa imajo, skrbeti tudi za požlahtnenje duše. Saj vendar

ne bode nihče trdil, da je Bog starišem samo lupino izročil brez jedra. Te pravice jim ne more nikdo vzeti, nikdo odvezati je te dolžnosti, ker jim nihče ne more odvzeti lastnost starišev. — Vsega pri vzgoji otrokovi pa ne moreta storiti oče in mati sama. Nedostaja jima časa, nedostaja jima zmožnosti. Nadomesti naj ja učitelj. Kakor si išče kmet hlapcev za obdelovanje polja, kakor obrtnik pomočnikov za svojo delavnico, kakor minister uradnikov za uradnike, tako si išče oče učiteljev za otroke. Učitelj pa, katerega najme, je očetov uradnik, očetov namestnik. Njemu zaupa oče, kar mu je najdražje, svoje dete, da je vzgaja mesto sebe. Nikdo ne more te božje naredbe prenearediti, niti država ne. Država ima le nadvarstvo nad otrokom. Ona more stariše siliti, da otroka ali sami vzgajajo ali ga pa vzgajati dajo; ona ima pravico, z ustanovitvijo šol starišem dati priliko, da se otroci njihovi v teh šolah vzgajajo. Pri vsem tem pa ostane učitelj vendar le samo namestnik očetov.

Kolikor daleč sega torej pravica starišev, tako daleč sega pravica učiteljeva. Z očetovsko veljavo se more in mora otroku nasproti obnašati. In kdor krati učitelju pravice, krati je tudi očetu.

3. Učitelj je gospod sedanjosti in prihodnosti. V rokah učiteljevih je sedanjost in prihodnost. Učitelj na deželi je velika moč, kateri se more razven duhovniške komaj katera druga primerjati. Na mnogih krajih je učitelj zraven duhovnega pastirja edina oseba, ki si je pridobila višjo omiko. Vsled vzvišenega poklica svojega si sme biti svest največjega spoštovanja, če ga ne zapravi z malovrednim življenjem. Njegova beseda se posluša in uvaža. Po otrocih vpliva na družino. Po knjigah in časopisih in z živo besedo v družbi širi svoje misli daleč na okrog. Prej ali slej navzame se tudi ljudstvo idej učiteljevih. V mestih se po njem širi olika in četudi mu prepoveduje postava vsako agitacijo, agituje vendar na tihem, že po natori svojega stanu, in ta agitacija je vspešnejša, kot kakšna druga nameravana agitacija. Tako je

LISTEK.

Matevž Pane, lovski pomočnik.

Zapisal —y.

(Dalje.)

Dobre tri ure imeli smo še časa. Kaj storiti? Ne škodovalo bi malo zadremati, a spali bomo že doma. Prižgeva si smodki in Matevž si je tudi natlačil pipo. Tako se bode lahko čakalo in v pletenici so za tolažbo še vedno tri polne steklenice starine.

„Koliko časa ste že tukaj v službi?“ vprašam Matevža.

„O, bode pa že kmalu deset let.“

„In prej ste bili tudi graščinski lovec?“

„O, pa tudi. Kar sem bil vojak, puške nisem več odložil.“

„Kaj tudi vojak ste bili? Tudi kaj v vojski?“

„O, kaj pa. Tja v Lahe so nas poslali, in tam pri Kustoci smo se jedenkrat prav do dobrega polasali. Dolgo časa smo streljali jeden na drugega. Pa to meni in drugim ni bilo kaj vseč. Vse drugače bi bili radi pokazali svojo moč. Moj tovariš, Tonkov Janez, je ležal poleg mene in opomnil večkrat: „Da bi vsaj bližje si prišli! Jedenkrat bi za-

mahnili s kopitom, in pet onih prtljigovcev bi padlo. Sedaj pa, predno nabijem in ustrelim, zgubim toliko časa.“ Približevali smo se čedalje bolj; in ko je naš poveljnik ukazal: „hurrah!“, smo si skočili nasproti. Sovražniki so nas hoteli drezati z bodali, ali do tega ni prišlo. Po kranjski navadi smo začeli udrihati nánje. Prijeli smo puške za cevi in s kopitom smo jim take dajali po glavah, da smo se le malo časa bili. Ko so spoznali našo moč, tedaj so jo urno ubrali nazaj, in mi za njimi. Pihati jo znajo, pihati; nismo jih mogli več doseči s kopiti. Zmagali smo takrat, in kaj ne bomo? Mi taki orjaki, in oni majhni mladiči! Svetinjo sem dobil in ta mi je pripomogla k službi, ko so me izpustili. Pri knezu W. bil sem za lovskega hlapca.“

„Zakaj pa niste ostali doma? Niste imeli sorodnikov?“

„O pač, imel sem očeta, mater in brata. Pa kaj bom! Svoje hiše nismo imeli in brat mi je kmalu umrl. Kar legel je jeden dan. Mati so mu skuhati prežgano juho, a jesti je ni mogel; oče so šli potem po vina in belega kruha, pa tudi to mu ni šlo v slast. Zdaj je bila še jedina pomoč. Jaz sem šel po gospoda, in malo dnij potem so ga odnesli na pokopališče. Oče in mati sta bila že stara, še tisto zimo sta šla za bratom. Tako sem ostal

sam. Prav vesel sem bil, da sem zapustil vās in se preselil v službo drugam.“

To je pravil Matevž nekako zamolklo, otožno. Poznalo se je na glasu, da svojih še ni pozabil; a ker je več let že minulo, zacelila se je rana že precej, in kmalu je bil zopet stari Matevž, dobrovoljni lovski pomočnik.

„Kako se Vam je godilo pri knezu W.“ vprašam, da bi ga prej spravil iz neprijetnih spominov.

„Kako? No, potrpeti mora človek povsod; tu pa je bilo te čednosti še posebno potreba. Služba sicer ni bila težavna, a naš logar bil je „na moč“ siten. Nikoli mu nisi ustregel. Ljudje so pobirali drva v graščinskih gozdih, a jaz nisem ovadil nobenega. Kako neki? Ako je revež nabral suho trhljad, ki bi bila že tako segnila v goščavi, čemu ga bom naznanjal? Saj nam je le čistil gozd, in ko ne bi bil zelo potreben, gotovo bi ne prišel tako daleč iskat suhih vej. Nekateri, se vé, so tudi z vozom došli, a takih jaz zapazil nisem.“

Zato me je ošteval g. logar, da sem mislil že vse popustiti. A kam iti? Take zložne in meni pripravne službe ni kmalu za-mé; tedaj, Matevž, le potrpi, mislil sem si. Le kadar je bilo prav hudo, odgovoril sem, pa vselej tako, da predstojnika nisem še bolj razkačil.

torej sedanjost v učiteljevih rokah. Tega tudi nikakor ne grajam, to je ponaturno; kajti kjer je olika, tam naj se širi; vsak častivredni stan naj se ceni in spoštuje.

Kakor pa je v rokah učiteljevih sedanjost, tako je v njegovih rokah tudi prihodnost. Tisočkrat se je že ponavljalo: čegar je mladost, onega je prihodnost. Celih osem let je mladina skorej izključljivo pod vplivom učiteljevim. Celih osem let seje duhovno setev v mladostna srca. Kar se seje, skali, in četudi ne dozori vsako zrno, je vendar gotovo, da bode prihodnji rod tak, kakršni so učitelji v sedanjosti. Kaj se torej čudimo, če stegujejo prostozidarji roke po učiteljih? V bistroglednosti svoji zbirajo in brusijo orožje, s katerim si hočejo podjarmiti prihodne rodove. Človeško družbo ločimo v tri stanove: hraneči, braneči, učeči. Prvi skrbi za telesno blaginjo ljudsko. Braneči stan varuje domovino pred zunanjimi sovražniki in pred notranjimi upori. Učeči stan pa mora skrbeti za duhovno blaginjo, za pravo dušno omiko ljudsko; on lomi lačni duši kruh olike in varuje srce pred sovražniki, ki se imenujejo zapeljivci, in pred uporom strasti v lastnih prsih. In kolikor je duša vzvišena nad telesom, kolikor je imenitnejše varstvo dušnih dobrot od varstva telesnih blaginj, toliko bolj vzvišen je učeči stan od hranečega in branečega. In prav za prav, če so kmetu polne žitnice in shrambe, če ima rokodelstvo zlato dno, če kupčija dobro gré; ali mar ni postavil učitelj temelja temu srečnemu stanju, ko je ljudstvo prav poučeval in čvrstil mu značaj? In če vojak v takih časih, kakršni so sedanj, ko mu ni treba toliko moči, kot umnosti, junaško zmaguje, je to zopet dobrega učitelja zasluga. Beseda o sadovskem učitelju ni brezpomembna. Napačno je le, da bi mi bili od njega tepeni.

Učitelj ima torej vzvišen namen. Previdnost božja mu je odločila vzvišeno nalogo. Gledamo ga, ne toliko, kot služabnika države. On je več. On je apostelj Jezusa Kristusa, namestnik starišev, v njegovih rokah je sedanjost in prihodnost ljudska. Vera ga ne ponižuje z visokega stališča, nasprotno povišuje ga na častno mesto, ki mu gré, glavo mu obdaja z veličastnim bliščem, in gotovo ga ni pravega katoličana, ki bi zaničeval učeči stan. Katoličani privoščimo učitelju tudi pošteno plačo, primerno imenitni njegovi nalogi, da mu ni treba kruha stradati. Cerkev spoštuje učitelja in ga je vsikdar spoštovala; kajti v njem gleda učitelja vseh učiteljev: Jezusa Kristusa, večno resnico.

Politični pregled.

V Ljubljani, 1. avgusta.

Notranje dežele.

Tuji glasovi proti društvu „Pro Patria.“ Dočim se ni oglasil noben uradni avstrijski list proti predrzemu zagovarjanju laških listov povodom razpuščenega imenovanega društva, oglasil se je nemški list „Hamburger Nachrichten“. Ta list piše mej drugim tako-le: „Lahko se je že naprej vedelo, da bo razpuščenje omenjenega društva provzročilo odmev v onih političkih italijanskih

krogih, katerim ne ugaja zveza med Avstrijo in Italijo in bi radi napravili Crispiju sitnosti ter ga prisilili k diplomatskemu delovanju, kar je sicer že zaradi tega nemogoče, ker gre tu za notranjo avstrijsko zadevo. Pri tem pa moramo opomniti, da govoré dotični italijanski krogi le o povsem neboljnih zmotnih rimskega društva „Dante Alighieri“, a o zadnjih dogodkih v Tridentu koncem meseca junija ne črbnejo besedice.“

Vnanje države.

Rusija. Iz Peterburga se poroča listom: Ruska vlada je ostro prepovedala, da bi nemški in angleški misijonarji še nadalje preobračali židove na Ruskem. To svojo naredbo je osnovala na načelu, da ima le ruska pravoslavna cerkev pravico spreobračati ruske žide. Tuji misijonarji morajo takoj iti iz Rusije.

Francija. Angleško-nemška pogodba je bila bajé sklenena vže 27. dne julija. Nje glavna vsebina je naslednja: Prvi član govori o angleško-nemški pogodbi z dne 17. junija in o francoski odpovedi na pristavke pogodbe, ki je bila sklenena o Sansibarju 1862. l. Drugi član pripoznava francosko prokroviteljstvo čez Madagaskar in konstatuje popolno pravico francoske vlade, podeljevati konzulom vnanjih držav eksekvaturu. Četrty in peti član nalagata Angliji, ki obdrži vse v pogodbah zajamčene pokrajine od Sierre Leone do Kameruna, ne razširjati svojega vpliva čez reko Benue. Dežela Haussa je torej odtegnena vpliva obeh držav. Šesti član stavi mejo med naselbinskimi pokrajinami obeh držav pas med Youlo in Kuko. Franciji pripada le pravica, da zveže Algir s Senegalom in Sudanom s prometnimi črtami ter ima promet z domačini; tudi dežela Sula pripada v okrožje francoskih interesov. Sedmi član govori o pokrajinah ležečih ob Nigru; to vprašanje pode uravnala v to sestavljena mejna komisija.

Nemčija. „Nov. Vremja“ objavlja pogovor svojega dopisovalca s knezom Bismarckom. Ko je dopisovalec opomnil, kako lahko bi se pretvoril Zund v drugi Bospor, odgovoril je knez: „Mi imamo popolnoma dovolj in ne želimo nobene pridobitve več.“ Ko je dopisovalec izrazil svoje začudenje, da se bode postavil še živemu Bismarcku spomenik, rekel je knez: „Da, mene časté, kakor da sem že mrtev; mene zakaplajo, kakor Marlborougha; ne želi se le, da se ne bi Marlborough le več povrnil, marveč da bi res umrl, ali vsaj molčal zadnje dni svojega življenja. S svojim položajem se bom spravil; vse se je tako postavno izvršilo, da ne morem ugovarjati. Ko se jutraj vzbudim v sredi te narave, čutim celo neko notranje veselje, da nisem za ničesar odgovoren. Čutim se prostega in neodvisnega, kakor pravični kmetijski plemenitaž; a pri tem ne morem pozabiti, da sem se štirideset let pečal s politiko, in nikakor mi ni mogoče, da bi jo popolnoma vznemar pustil. In res ljudje me podpirajo v tem; noben mojih političkih tovarišev, noben mnogih znancev mojih ne dela mi skušnjave s svojim obiskom; meni kličejo: Stoj! Mene se ogibljejo, kakor da sem kužen; bojé se me obiskovati, in le ženo mojo obišče ta ali oni njen znanec.“ Nadalje je opomnil Bismarck: „Cesar se nagiblje socializmom, a moja načela so povsem nasprotna. In ko je cesar omenil, da misli svoje nazore izvrševati, ostalo mi ni drugega, nego odložiti svojo službo. Tega si niso mislili ni moji prijatelji, ni sovražniki. In zgodilo se je, kakor pri smrti Fridrika Velicega: vsi „dobri prijatelji“ so si oddahnili, rekoč: „Vendar!“ Da, nikakor mi niso odpustili, da sem bil osemindvajset let prvi minister. Da, tacega predrzneža je bilo treba že zdavna odstraniti; in

jo je potrpežljivi soprog nesel na rami celó tja na Dunaj, a potoma je vedno režala nad njim. Ako jo je mož na ulici v mestu postavil na noge, oštevala ga je za plačilo, zakaj je ni bolj rahlo spustil na zemljo.

Molčal sem tedaj in srnjaka odnesel v grad. Tam so me bili pa bolj veseli. Gosp. nadlogar vprašal me je, kdo ga je podrl; in ko sem rekel, da jaz, pohvalil me je, dal celó nekaj drobiža in polič vina, pa kós kruha sem dobil.“

„In drugi posli mu tudi niso ustregli?“ — vprašam.

„Tudi drugi ne. Menjevali so se naglo; samo jaz sem ostal več let v službi.“

„Pa je vendar g. logar kakega rad imel, ne?“

„Jednega samega hlapca je pohvalno omenjal, pa le takrat, ko je bil dobre volje; drugi mu nismo bili toliko vredni, kakor sobotna brada.“

Naš Matevž se je redno vsako soboto do čistega obril. Le pod nosom je pustil znak svoje moške lovske dostojnosti; odtod njegova primera: nisi toliko vreden, kakor sobotna brada.

„Kako je bilo to? Zakaj ga je višje cenil, kakor tebe?“

Pripovedovanje Matevževo naju je zanimalo.

(Konec sledi.)

vsí, ki so v osemindvajsetih letih zaman upali in pričakovali, veselili so se.“ Koncem se je dotaknil socialnega vprašanja, rekoč: „Govori se, da bode socialno vprašanje siloma trušilo Nemčijo; gotovo, kolikor pozneje bodo hoteli zatreti socializem, tem bolj krvav bode boj.“

Anglija. Kakor ruski listi pišejo zadnji čas tudi angleški časniki o nemškem cesarji, ki name-rava popotovati tudi na Angleško. Tako ima „Standard“ prav v prijateljskem duhu pisan članek, v katerem trdi, da bo prihod nemškega cesarja na Angleškem vzbudil splošno zanimanje in zadovoljnost med ljudstvom. Z ozirom na posebne zadeve povdarja ome-njeni list jednakost interesov in nazorov nemške in angleške države. „Nemčija“, pravi nadalje „Standard“, „je najmočnejša na suhem, Anglija pa na morji. Ni torej misliti, da bi imeli obe državi nasprotné si nazore; bolj mogoče pa je, da se zjedinite v skupni namen.“

Izvirni dopisi.

Z Dobrne, 31. julija. (Povodom slavnosti v cesarske hiši) je danes tudi naš kraj storil, kolikor mu je po skromnih močéh njegovih sploh mogoče.

Na vabilo zvona smo se ob osmej uri zbrali v prijaznej cerkvi ovokrajnej. Slovesno sv. mašo popeval je velečast. gosp. duhovni svetovalec in dekan Gajšek. Pri službi Božji videl si občinske odbornike, šolske svetovalce, učitelje z učenci, tujce-topličarje in domače vernike. Vdeleževalci so pozneje soglasno hvalili petje učencev, rekši, da je bilo izbornu.

Iz hiše Božje se je mladež podala proti šolskemu poslopju. Pred istim se je razdelila na dva oddelka. Deklice napotile so se proti vrtu g. Braunerja in se tam utaborile pri mizah pod košatim kostanjevjem, ostali učenci so pa krenili v hišo g. Orozla ter zasedli prišlecem že pripravljene prostore. Domači prijatelji šolski so bili namreč omislili zbirko, da se je s pomočjo iste danes mladi svet primerno razveselil. In da se je postrežba za toliko število naenkrat došlih gostov zamogla vršiti razmeroma naglo, v ta namen so neke blagodušne gospe, ki so slučajno bile navzoče, prostovoljno od-vzele skrb navadnim strežnikom.

Ščasoma so fantiči prikorakali proti učilnici ter se namestili v prostranej sobi drugega razreda. Za njimi prišle so učenke v omenjeno z venci in cveticami okinčano izbo. Ob enem se je tukaj začelo zbirati nekoliko za mladež se zanimajočega občinstva.

Velečastiti gospod dekan je kot krajno-šolski načelnik nagovoril otroke, razloživši jim pomen dneva. Zatem pa je gospod nadučitelj Voglar z navdušenimi besedami opisaval dobro srce današnje neveste, to pa na podlagi nekega krasnega vzgleda iz življenja visoke gospe; učence je vzpodbujal k dobrosrčnosti, k ljubezni do Boga in do bližnika, naj bi v svojem srcu vse dni svojega življenja imeli shranjeno staroznano géslo: vse za vero, dom, cesarja! Sklepoma nas je povabil, naj bi slavnej rodovini cesarske zaklicali trikrat: „živo!“ Ta glas odmeval se je iz malone dve sto mladih grl.

Sledile so potem in se vrstile domoljubja se dotikajoče pesmi in deklamacije. Vse je izpadlo na največo radost pričujoče gospóde. Splošna hvala se je glasila vsem trem učiteljem, ki so si očitvidno morali mnogo prizadevati, predno so upali doseči vsestranski povoljen vspeh. In gospod dekan je pač govoril vsakemu iz srca, ako je v rečenem obziru izrazil spodobno zahvalo gospodičini in obema gospodoma.

Tik mize videl si dokaj obsežen ovitek. V istem bilo je veliko robcev, raznega blaga za suknje, hlače in drugo obleko. Vse to se je razdelilo med učence. Za darila sta se dva otroka dobrotnikom zahvalila v vezanej besedi. Konečno smo zapeli avstrijsko himno ter se po molitvi razšli, ko je ura odbila poljedenaajst.

Popoldne ob četrtej uri smo se zbrali na trgu pred hišo zdravilnico, kjer se je osnovala družbena zabava v obliki tombole v prid tukajšnji šoli. Ob mraku pa se je priredila serenada. A med tem, ko je svirala glasba, so se po zraku žarile praskajoče rakete.

Skoz celi dan so tudi zastave vihrale raz občinsko hišo in pa zdravilnico, ter tako na zvunaj ljudstvu oznanjevale, da je danes presvetla gospa nadvojvodinja Marija Valerija pred altarjem v Ištu roko podala najvojvodi Frančišku Salvatorju.

S Švice pri Dobrovi, 30. julija. V nedeljo popoldné dne 27. t. m. priredila je požarna bramba polhograjska sem doli na prijazno Švico svoj izlet

Jedenkrat so nam sporočili, naj dobimo srnjaka za gospódo v gradu. Več góstov so pričakovali. Kako naj jim bolj postrežejo, kakor z divjačino? Greva z logarjem čakati. Res ga dobiva, ko je prišel na pašo. Ustavil se je pa tako, da nisem mogel kaj dobro pomeriti. Mali grm mi ga je zakrival in ganiti se ni bilo varno. Žival te zavoha in popiha jo v stran, ne voščé ti še lahke noči. Tedaj ustrelim. Ko se razkadi, bil je srnjak že zginil. Ne vém, zakaj ni gosp. logar streljal, saj on bi ga bil laglje pihnil, posebno še takrat, ko je stekel. Šla sva prazna domov. Oj, to je bila pot! Imena mi je dajal, ki niso v nobeni pratiki; celó zagrozil mi je, naj se kar poberem. Bilo mi je preveč, saj je spoznal, da ni bilo kaj ugodno zá-me, in kar sem jaz zgrešil, bil bi on lahko popravil. „Gospod logar, pa ne,“ — sem rekel, — „ko bi bil srnjak ravno tam stal, kamor je padlo zrnje iz puške, bil bi ga gotovo zadel.“

Umolknil je gospod. Drugi dan sem pa popravil. Šel sem sam na lov in prinesel srnjaka domov. Mislite, da je bil gosp. logar sedaj zadovoljen? O, pa ne! „Saj bi ga bil že včera lahko dobil onega, čemu je bilo treba še današnje poti? Ta bi nas bil že še počakal, a oni, Bog vé, kam se je splašil.“

Mislil sem si: „Ti si, kakor ona sitna žena, kateri mož ni nikdar ustregel.“ Pravljica omenja, da

Društvo to obstoji še-le kakih dobrih 10 mesecev. Nihče bi ne bil pričakoval v tem kratkem času kaj tako dovršenega od tako mladih ognjegascv. Radovednih gledalcev in občudovalcev ni se manjkalo. Praktične vaje se prične; gasilnica se priredi, trobentač vstopi se na pregledno mesto; vrli gospod načelnik Franjo Rihar dá znamenje. Trobentač prične signalizovanje, a moštvo deluje točno in v najlepšem redu brez vsakega govorjenja kakor po taktu. Le šum dveh curkov vode smo slišali, koja je brizgalnica ob enem tirala preko najvišjih streh daleč tja na vás. Da, mlado društvo to naredilo je v kratkem času svojega obstanka velikansk korak v napreduku.

Po dokončanih praktičnih poskusih zaploskalo je gledajoče ljudstvo vrlim Polhovgradčanom ter jim navdušeno zaklicalo: „Slava in čast!“ Potem se je pričela na vrtu gosp. Dolinarja prosta zabava med godbo požarne brambe, napitnicami in popevanjem raznih mičnih narodnih popevk. Vrli ognjegasci polhograjski, čeravno so pod tem imenom še-le mladeniči, izvežbali so se v tem kratkem času tudi dobro v milodonečem narodnem petji. Če bodo vedno tako navdušeni ostali za lepo stvar, dospó kmalu tudi v tem oziru do svojega namena.

Počastila sta vrle Polhovgradčane s svojo navzočnostjo tudi g. dr. M. Hudnik in dobrovski župan g. Miha Novak. Prvi gospod navduševal jih je s prirojeno mu zgovornostjo kaj krepko in vrlo za narodni napredek in vstrajno delovanje. Pri dohodu ognjegascv podarila je načelniku g. Riharju petletna deklica Marija Dolinarjeva šopek svežih cvetlic.

Da Polhovgradčane tako lepo napredujejo, da imajo svoje bralno društvo, na podlagi tega pa v posledici tudi prepotrebno ognjegasno društvo združeno s pevskim zborom, gré pred vsem zaslugi tamošnjemu vrlemu gosp. duhovnemu pomočniku Ivanu Hladniku, kateri je za dušni blagor in poštenu narodni napredek vrlim Polhovgradčanov z dušo in telesom ves vnet. Slava mu! Z mirno vestjo more biti ponosen na že dosedaj dosežene velike vspehe. Da so mu poslušni in popolno udani, pokazali so v nedeljo tukaj na Švici v navdušenih napitnicah, glasečih se ná-nj, čeravno samega ni bilo poleg.

Kakor se kaže, navdušili so že preje Šentvidčani, a osobito pa še sedaj Polhovgradčani s svojim mirnim, taktirnim in uzornim vedenjem ter izurjenim delovanjem tudi tukajšnje moštvo, da se v kratkem prične osnovati pri nas društvo ognjegascv. Gosp. Dolinar se za stvar že dlje časa kaj vrlo briga. Potrebno je tako društvo tukaj in bilo bi popolno na svojem mestu. Bog daj svojo pomoč! Švičanom in sosednim vaščanom pa zadosta trdne volje in potrebnega poguma, in stvar bode se gotovo obistinila ter se zveza ognjegasnih društev kranjskih zopet pomnožila za novo krepko mladiko.

Dnevne novice.

(Z Dunaja) smo dobili véeraj popoldné naslednji telegram, ki je bil vsprejet pri tukajšnjem brzojavnem uradu ob 12. uri 50 minut, tri ure pozneje in ga več nismo mogli objaviti v véerajšnji številki. Telegram se glasi: Iz vseh dežel dohajajo poročila o lojalnostnih izjavah. Povodom poroke je bila v slavnostno razsvetljeni cerkvi sv. Štefana slovesna sv. maša, katero je daroval knezo-nadškof Gruša. Navzočni so bili ministri Gautsch, Schönborn, Bacquehem, Orczy, policijski načelnik Krauss, župan Prix, generali, deputacija častnikov, zastopniki dvornih in državnih uradov in mnogo pobožnega ljudstva. Vojaki so v cerkvi delali špalir. Vsi listi so v člankih izražali veselje. „N. Fr. Presse“, „Fremdenblatt“, „Presse“, „Vaterland“, „Deutsche Zeitung“, „N. W. Tagblatt“, „Wiener Tagblatt“, „Extrablatt“ naglašajo, da vsi avstrijski narodi, zvezani v ljubezni za cesarsko hišo in brezmejni udanosti do cesarja, pošiljajo svoje čestitke v Isl. Avstrijski narodi čutijo vsako usodo dinastije, kakor svojo, zato je poročna slavnost v Islu vsem narodni praznik, akoravno pri tej zvezi niso politični nameni merodajni, temveč le obostranska naklonjenost. „Presse“ posebno poudarja hvaležnost, katero je mesto Dunaj dolžno cesarju. Skrb za Dunaj označuje vse delovanje cesarjevo. Vsi listi končujejo članke z voščili za ženin, nevesto in cesarja Frančiška Josipa. — Iz Isla je došel sinoči telegram: Živahno življenje je od ranega jutra. Ob 7. uri zjutraj so naredili špalir ognjegasci, solinski delavci in veterani. Vse hiše so v zastavah, na mnogih

napisi. Velika množica po ulicah. Ob 1/2 10. uri je došlo več nadvojvod, vojvoda Cumberland, hano-veranska princesinja Mary, vrttembergška vojvodinja Marija Terezija, vrttembergški vojvoda Robert, vrttembergška vojvodinja Izabela. Visoka gospóda se je peljala s kolodvora naravnost v cerkev, kjer je čakala cesarskega spreveda. Ob 1/2 10. uri se je pripeljala cesaričinja-vdova Štefanija v cerkev med simpatičnimi klici. Ob 10. uri so se pripeljali cesar, cesarica, ženin in nevesta med burnimi klici. Marija Valerija globoko ginjena je pozdravljala na vse strani.

(Sinočnja serenada), katero je društvo „Slavec“ priredilo gospodu deželnemu predsedniku v proslavo veselega dogodka v preljubljeni cesarski obitelji, bila je sijajna. Turjaški trg je bil poln ljudstva, ki je občudovalo krasne skladbe, izvajane iz čilih grl „Slavec“, posebno pa tenor-solo prvega slovenskega „Slavec“, gosp. Ivana Medena. Deputacija društva se je med popevanjem gospodu deželnemu predsedniku poklonila ter izrazila udano čestitanje povodom napominanega dogodka in lojalnost vsega društva. Gospod deželni predsednik je v svojem odgovoru naglašal svoje zadoščenje, da „Slavec“ nikdar ni pozabil dejanski kazati svoje ljubezni do cesarske hiše, ter je konečno izjavil: „Ljubljana naj bo ponosna, da ima tako pevske društvo!“ Gotovo častno za delavce-pevce!

(Iz Velikih Lašč) se nam poroča: Vsi narodi širne države so povodom veselega dogodka v cesarski hiši izražali ljubezen, zvestobo in udanost vladarski naši rodovini. Kakor vedno, tudi sedaj naša dežela ni zaostajala v znakih lojalnosti. Verno ljudstvo je pri sv. mašah z duhovniki prosilo, naj Vsemogočni razlije svojo milost nad presvetla poročence. Posebno slovesno smo ta dan praznovali tukaj v Vel. Laščah. Na predvečer so streli iz topičev in po hišah razobešene zastave naznanjali veseli dan. Véeraj pa ob 9. uri je bila slovesna sveta maša, katere so se vdeležili vsi uradi, šolska mladina in mnogo družega ljudstva. Bog blagoslovi in ohrani cesarski rod!

(Iz Zagreba) se nam poroča: Véeraj se je radovala vsa Avstrija ob poroki Nj. cesarske visokosti princeze Marije Valerije. Kraljevi Zagreb je dal duška svojemu dinastičnemu čutstvu. Na večer je godba svirala po glavnih ulicah. Dopoldne pa so bile svečane službe božje v glavnih cerkvah vseh veroizpovedanj. Razgrinjal se je ves kras cerkvenih paramentov. V prvostolnici izvrševal je pontifikalno sv. mašo, ker je Nj. uзорitost J. Mihalović bohlen, biskup Gašparić z veliko asistencijo, ki se nekoliko razločuje od Vaše v Ljubljani, kadar se pontificira, osobito veliko svečenstva je v plavijalih. Kór je izpolnoval svojo nalogo izborna-teatralično, zato se je videlo po cerkvi i dokaj zijalov, obrnenih na kór, osobito ko je primadona pela „solo“. Sicer je bilo obnašanje vernikov še dosti dobro; istotako i pristosvjujočih činovnikov i vojaških odličnjakov, ki imajo svoj prostor v presbiteriju pred altarjem. Ban je na odmoru. Videti je bilo več generalov i višjih uradnikov s podbanom, župana dr. Amruša z gradskimi zastopniki itd. — Zaključenje šol se je danes vršilo s „Te Deum“ po raznih cerkvah.

(Šolski sklep na c. kr. obrtnih strokovnih šolah.) Véeraj, to je 31. julija, sta sklenila tukajšnja c. kr. obrtna strokovna zavoda letošnje šolsko leto. Na šoli za lesno industrijo je bilo koncem leta v obeh letnikih 32 rednih učencev in 8 hospitantov; vsem je bila slovenščina materni jezik. Štipendistov je bilo 29, vse štipendije so znašale 1560 gld. — Zavod za umetno vezenje in šivanje čipek je imel konečno 45 rednih učenk in 23 hospitantinj. Izmed vseh vpisanih učenk jih je bilo 54 s slovenskim, 27 z nemškim in jedna s češkim maternim jezikom. — Na c. kr. strokovni šoli za lesno industrijo je visoko ministerstvo za uk in bogočastje zaukazalo numerus clausus. V prvi oddelik sme vodstvo sprejeti k večjemu 18 učencev. Vpisovanje za prihodnje šolsko leto bode za oba zavoda dne 16. septembra.

(Na litjskem strelišči) priredé slavnostno streljanje v nedeljo dne 3. avgusta t. l. povodom poroke Njega c. in kr. visokosti presvetle gospé nadvojvodinje Marije Valerije z Nj. c. in kr. visokostjo presvetlim gospodom nadvojvodo Frančiškom Salvatorjem s sodelovanjem rudniške godbe. Streljanje traja od dveh popoldne do polu osme ure zvečer. Dobitki so lepi.

(Pevska slavnost.) O vdeležbi pevske slavnosti „Slov. pevskega društva“ dohajajo od vseh strani

jako vesela poročila. Posebno mnogobrojno bode zastopana Kranjska in Koroška. Tudi hrvatski bratje so se prijazno odzvali in zagotovili vdeležbo. Tembolj morajo štajerski Slovenci skazati svoje simpatije vrlemu društvu, ki neumorno dela za probujo naroda in napredek slovenske pesni in glasbe. Posnemajo naj požrtvovalnost sosednih Slovencev ter se mnogobrojno vdeležé národnega praznika. Poleg veselega petja imeli bodo vdeleženci priliko, preživeti v prijateljskem krogu nekaj ur, ki bodo vsakemu ostale v najlepšem spominu.

(Iz Slavine) se nam poroča: Véeraj je bil v Slavini sklep vsakdanje šole, kakor tudi po družih šolah postojinskega okraja. Praznovala se je ob enem slovesnost v proslavo poroke presvetle cesaričine Marije Valerije. Po sv. maši, katero je daroval častni kanonik profesor preč. gosp. J. Mar n, vršila se je v šoli primerna slovesnost s petjem in govori. Poleg daril, katere je dobilo 23 najpridniših šolarjev, prejeli so vsi učenci in učenke podobice s tiskanim spominom na poroko presvetle cesaričine Marije Valerije. Vdeležilo se je lepe slovesnosti s krajnim šolskim svetom mnogo pobožnega ljudstva. — V sredo popoldne se je napravilo k hudi uri pod Nanosom in Javornikom. Na cesarskih senožetih na Bilah je bilo več ljudi, kateri so spravljali seno po določenih jim delih. Ko so hiteli pod streho pod neki podmol, zabliška se in trešči v 23 let staro Ivano Bole, hčer tukajšnjega čevljarja, katera je kar mrtva obležala. Puh je pobil za njo gredečega mladenča, ki je pa precej spet vstal. Navada je, da se vračajo z gorá prepevaje in vriskaje, a to pot so se koseci žalostni in molčeči pripeljali z mrličem domov. Bila je ranjca dobro dekle, pridna in zvesta pomočnica bolehní materi in sestri. — Bog nas varuj treska in hudega vremena, nagle in neprevidene smrti!

(Iz Šentpetra) na Notranjskem se nam poroča: Zvonik naš je gotov. Mojster Gregor Sedej iz Sv. Jošta pri Polhovem Gradcu je s tremi pomagači dovršil tesarsko in kleparsko delo ter speljal strelod po bakreni žici v 39 dnéh. Krov je napravljen prav ukusno in trdno. Naj bi streha dočakala poznih in boljših časov! Mojster je priporočila vreden.

(Trirazredno deklisko ljudsko solo v Kamniku) je letos obiskovalo 195 učenk, ponavljalno pa 39. Za višji oddelik je sposobnih 137. Poučevali so: Muhovec Blaž, katehet; Čenčič Jernej, učitelj in voditelj; Verné Frančiška in Klančar Avgusta, učiteljici.

(Štirirazredno deško solo v Kamniku) so obiskovali 204 učenci; za višji razred je sposobnih 137. Poučevali so: Burnik Valentin, nadučitelj in vodja; dekan Janez Oblak in o. Romuald Jereb veronauk; Ignacij Tramté, Avg. Štefančič in Ljudevit Stiasny.

Raznoterosti.

— Prebrisanost. Neki francoski misijonar pripoveduje iz Kitaja naslednji dogodek: Cesar je izročil vladnemu uradniku pečat, ki je bil neobhodno potreben za njegovo poslovanje. Nekoč pa mu je bil ta pečat ukraden, in uradnik je bil v nevarnosti, da bo moral plačati to nesrečo s svojo glavo. V tej stiski se je obrnil do svojega prijatelja, ki je bil v visoki službi ter mu je povedal o svoji nesreči. Mandarin (kitajski svetnik) je nekoliko pomislil, potem pa ga je vprašal: „Ali imaš nasprotnike ali sovražnike?“ „Predsednik tega mesta se oglašá proti meni pri vsakej mojej uradni zadevi; če izvé, da nimam več pečata, izgubim glavo.“ „Dobro tedaj, poslušaj moj svét,“ odgovoril je mandarin. „Spravi svoje dragocenosti v najodročnejšo sobo svojih stanovanj; ko bo napočila noč, naredi ogenj v kaki drugi sobi ter delaj kolikor mogoče velik hrup, da bi ti prišli ljudje na pomoč. Tvoj sovražnik bo moral, kakor mu velela stanovska dolžnost, semkaj prihiteti in ukazovati. Ako pride, izroči mu v navzočnosti mnogih ljudij skrinjico, v kateri je bil shranjen pečat ter mu reci, da mu izročiš še to, kar imaš dragocenega, namreč cesarjevo lastnino, v njegovo varstvo, dokler ne mine požar. Ko preide nevarnost, zahtevaj skrinjico nazaj. Če ga je ta ukradel, kar je gotovo, izvestno bo položil pečat v skrinjico, boječ se, da ga utegneš obdolžiti, da je on ukradel pečat.“ Kar je mandarin prerokoval, se je zgodilo. Ko je dobil uradnik skrinjico nazaj, bil je v njej tudi ukradeni pečat.

— Zvita lesica. O tej predrzni tatici se pripoveduje mnogo hudobij. Posebno kuharica oglašá se povsem sovražno proti njej, kajti v svojej predrznosti in prekanjenosti izmakne jim mnogokrat najlepšo perjad. Tako pišejo listi tudi o neki lisici, ki jo je imel privezano na dyrjšči nek posestnik na Nemškem. Ta grdoba je nosila, kolikor daleč jej je pripuščala verižica, svojo hrano (meso, kruha

itd.), ter polagala po tléh. Kokoš je zagledala drob-
tine ter začela zobati. Kakor blisk skoči lisica iz
svoje hišice in pograbi lahkomišljenko. Ta usoda je
zadela še več kokošij, dokler niso ostale spoznale,
kaj pomenijo one na okoli raztresene mesne in
krušne drobtine.

— Pritlikovec v občinskem svetu. Iz Amerike se poroča listom, da je imenovalo pre-
bivalstvo v Springfieldu 57 let starega, komaj 46
paleev visokega in le 60 funtov težkega možička v
občinski svet. V zbornici so morali prirediti zanj
posebno mesto, ker sicer ne bi bil mogel videti ob-
činstva, ki je stalo v sobani. Morali so zvišati oder
in mizi odžagati noge, da more pritlikavec prilično
stati ter govoriti občinstvu. Ker je bajé jako moškega,
a vendar ljubeznivega obnašanja, prikupil se je
omenjenim meščanom, da so ga izvolili na to častno
mesto.

— Londonski Eifflov stolp. Iz Londona
se poroča: Kar je prišlo v London načrtov za ime-
novano ogromno stavbo, ni noben ugodil splošni
želji. Četudi je izplačalo društvo 500 in 250 funtov
sterlingov za dva najboljša načrta, ni bil vendar
noben sprejet in odobren. Inženér omenjenega dru-
štva hoče sedaj sam sestaviti načrt.

— Čudovita cvetlica. V Mehiki so našli
čudovito cvetlico, ki spreminja večkrat na dan svoje
barve. Zjutraj je bela, opoldné rudeča in zvečer
višnjeva. Vonja pa le opoldné.

— Nevihta. Iz Slonina (guvernement Grodno)
se poroča listom: Strašna nevihta je tukaj razsajala.
Hiše je podiralo, drevje lomilo in s korenino po-
diralo na tla. Stoletna drevesa se niso mogla postaviti
v bran ljutemu viharju ter so s silnim pokom
grmela na tla. 19 ljudi je zagreblo sesedlo se
židovje.

— Ameriška velika mesta. V Zdru-
ženih državah v Severni Ameriki so tri mesta, ki
štejejo nad milijon prebivalcev. Novi Jork ima
1.700.000, s predmestji 2.800.000, Filadelfija
1.040.000, Čikago 1.000.000 prebivalcev.

— Andrassyjev spomenik. Kakor
zagotavljajo poročila, stal bo spomenik ogerskega
državnika 200.000 gld.

— Nesreča na železnici. Te nesrečne
novice prihajajo največ iz Amerike. Tako poroča
tudi najnovejše poročilo od tam, da se je pogreznil
vlak v propad, ker je bila baš narasla povodenj
odnesla most.

— Premeten kmet. Sodnik: „Vi ste obso-
jeni plačati trideset goldinarjev kazni, a tu ste jih
še le petindvajset odšteli.“ — Kmet: „Ker nimam
nič več! Ali veste kaj, gospod sodnik, priložite mi
jedno zausnico, pa bodeva pobotana.“

Telegrami.

Dunaj, 31. julija. Papežev nuncij Galim-
berti je povodom poroke brzojavil srčno čes-
titko poročencema v Isl. — Domoljub, ki
noče biti imenovan, je tem povodom plačal
za vsacega moža dunajske posadke pol litra
vina.

Budimpešta, 31. julija. Vsa javna in
mnogo zasebnih poslopij, konzulati in v Do-
navi zasidrane ladije v zastavah. Časniki v
navdušenih člankih naglašajo ljubezen, ki
veže dinastijo z narodom.

Pariz, 1. avgusta. Kakor poročajo listi,
ste zahtevali francoska in angleška vlada z
energično noto, da povrne argentinska repu-
blika škodo, katero so imeli angleški in fran-
coski državljani med vstajo. Škoda znaša
neki 50 milijonov frankov.

Madrid, 31. julija. Kolera na deželi in v
Valenciji narašča.

London, 31. julija. Iz Djedde se poroča,
da v Meki na dan umrje do 80 oseb za
kolero.

Vabilo na naročbo.

Z današnjim dnevom pričela se je
nova naročba na

„SLOVENCA“,

h kateri najljubše vabi

opravništvo.

Cena naročnini razvidi se na
glavi lista, a na naročnike, ki se
oglašajo, pa ne določijo naročnine,
se ne ozira.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

1. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	25	kr.
Srebrna „ 5 1/2 „ 100 „ 16% „	89	„	50	„
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108	„	60	„
Papirna renta, davka prosta	101	„	25	„
Akcije avstr.-ogerske banke	982	„	—	„
Kreditne akcije	305	„	75	„
Francoski napoleond.	9	„	22	„
Cesarski cekini	5	„	50	„
Nemške marke	56	„	72 1/2	„

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	izakomera v mm	toplomera po Celsiju			
7. u. jut.	739.4	17.0	brezv.	megla	
2. u. pop.	738.6	27.9	svzhod	jasno	0.00
9. u. zveč.	739.4	20.5	jzpad	„	
Srednja temperatura 21.8° za 2.0° nad normalom.					

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se v ljudno podpisani v napravo cerkvenih
posod in orodja iz čistega srebra, kiškega
srebra in iz medenine najnovejše oblike, kot

**monstranc, kelihev,
svetilnic, svečnikov**

itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega
naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu,
bodisi da se mi je predložil načrt.

Stare reči popravim, ter jih v ognju po-
zlatim in posrebrim. Na blagovoljna vprašanja rado-
voljno odgovarjam. (52—31)

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli šte. 17.

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

Predzadnji
teden!

Komad
le 1 gold.

Predzadnji
teden!

**Srečke dunajske
razstave**

2 glavna
dobitka
vsak

50.000 gld.
vrednosti.

Srečka je veljavna
za obojno žrebanje.

Drugo žrebanje
15. oktobra.

Srečke po 1 gld. dobé se pri (20—10)
C.C. Mayer-ju v Ljubljani.

Katoliška Tiskarna

priloga razpisnice
vizitnice
po nizki ceni.

Ravnokar je izšla knjiga:

Izpovedanja **TAXIL:**

18 pol 8°.

bivšega

Cena 60 kr., po pošti 65 kr.

prostomisleca.

Dobiva se

v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarских pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(60)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.